

Situationen at være i Købstæderne og ude omkring paa Landet. Arbejdsløsheden er altsaa i Øjeblikket væsentligt indskrænket til Kommunerne København og Frederiksberg og til enkelte Fag, og Forholdene ere jo altsaa saaledes, at det kan antages, at en ikke ringe Del af de faglærte Arbejdere vil kunne faa Arbejde andetsteds i By og paa Land, og navnlig vil en stor Del vel nærmest af de ikke faglærte Arbejdere kunne faa Arbejde ved Landbruget eller i det hele paa Landet.

Under disse Forhold synes der ikke at være Anledning til fra Statens Side at yde noget ekstraordinært Tilskud. Staten har ved sin Indgriben under Bankkrisen hjulpet hele det producerende Samfund. Jeg ser undertiden udtalt, at det var de „nødlidende Banker“, Staten hjalp med sin Garanti, men i Virkeligheden er jo denne Garanti kommen hele det producerende Samfund til gode og ikke mindst Arbejderne, og dernæst har Staten jo ogsaa givet et Tilsagn — et naturligt Tilsagn — om at fremme Statsarbejder saa meget som muligt. Det er imidlertid naturligt, baade for Kommunen, naar den vil benytte den ny Lov, der jo er Udsigt til at faa gennemført, og for Staten at passe paa, at man ikke kommer til at forcere Arbejdet, saaledes at man faar ny Tilstrømning, eller hindre den Arbejdsfordeling, som der ellers for Tiden kunde blive Tale om. Jeg ser netop i Dag i Bladene, at Forretningsføreren for Københavns Kommunes Anvisningskontor har udtalt noget saadant til nogle Korrespondenter som, at der kunde være Fare i saa Henseende, hvis man ikke havde sin Opmærksomhed henvendt paa det.

Tilbage staar Spørgsmaalet, hvorvidt det vil være fornødent at træffe ny Lovbestemmelser for at gøre Kommunen det muligt at komme de arbejdsløse til Hjælp. Her skal jeg indskyde den Bemærkning, at der heller ikke om dette Spørgsmaal er kommet nogen Henvisning til Regeringen, hverken fra de særligt interesserede Fag eller fra Kommunalbestyrelserne, forud for Indbringelsen af dette Lovforslag, hvorimod jeg efter Forelæggelsen af det har modtaget en Meddelelse fra Københavns Kommunalbestyrelse om, at den har vedtaget at tiltræde og anbefale Forslaget. Det synes mig ellers, at det havde været naturligt, om man straks havde rettet en saadan Henvendelse til Regeringen, naar det var Meningen, at man hurtigst skulde søge at overveje og blive enig om, hvilke Maal og Midler der var heldige i denne

Henseende, og det havde sikkert ogsaa været rigtigt, om man i Københavns Kommunalbestyrelse havde draget Omsorg for, at man til alle Sider forhandlede Sagen, inden man tog Stilling dertil.

Det foreslaas nu her at bemyndige Kommunalbestyrelserne til at yde ekstraordinære Tilskud ud over det i Lovene om anerkendte Arbejdsløhedskasser og Hjælpekasser fastsatte Maksimum til de i de anførte Love nævnte Arbejdsløhedskasser, Hjælpekasser og velgørende Foreninger. Hvad de anerkendte Arbejdsløhedskasser angaar, virke 35 af 37 alt nu fuldt ud i enhver Henseende normalt og paa vedtægtsmæssig Maade, ganske som om de havde været statsanerkendte i en Aarrække, saa at ekstraordinært Tilskud til disse Kasser vil i hvert Fald ikke kunne komme de nu arbejdsløse til gode, idet man forudsætter, at Kasserne ere solide nok til at kunne opfylde de vedtægtsmæssige Krav.

Forholdet har nemlig været det, at ved ældre Kassers Overgang til anerkendte Arbejdsløhedskasser har man undersøgt Kassernes Formuesforhold, og naar det har vist sig, at de have været solide, have de faaet Tilladelse til at begynde Udbetaling til arbejdsløse Medlemmer, idet man har regnet den Tid med, som de overhovedet have bestaaet, og man har følt sig tilfredsstillet, naar Medlemmerne havde været Medlemmer i de 12 Maaneder, Loven omtaler. De to Kasser, der endnu ikke ere begyndte at virke, ere Murersvendenes og Arbejdsmændenes Arbejdsløhedskasser, men disse to Kasser ere til Gengæld ogsaa de største Kasser, den ene, Arbejdsmændenes Kasse, har vistnok ca. 25,000 Medlemmer over hele Landet. Hvis man nu ved en Lejlighedslov som denne, hvor man jo ikke kan faa hele dette Spørgsmaal nærmere overvejet og undersøgt, skulde gaa til at røre ved Arbejdsløhedskasseloven, vilde det formentlig være tilstrækkeligt at aabne Adgang til, at disse to Kasser kunde komme til at virke, og det kunde jeg tænke mig kunde ske paa den Maade, at man gav Kommunalbestyrelserne Tilladelse til i indeværende Finansaar at yde Tilskud til disse Kasser, gav Ministeren Bemyndigelse til at udbetale Forskud paa Statstilskuddet, som jo er løbende for det løbende Regnskabsaar i Henhold til Arbejdsløhedskasseloven, og endelig gav Kasserne Ret til at begynde Uddelingsvirksomheden til deres Medlemmer, naar, vel at mærke, Arbejdsløhedsinspektøren havde anerkendt, at deres Status var til-